

Bemærkninger til forslagens enkelte punkter

ad 1

Indvandrerens må sikres mod vilkårlig udvisning. Det første skridt er at afgrænse den gruppe, hvis tilhørsforhold er så stærkt, at garantien mod udvisning må være fuldstændig. Et bestemt åremål af fast ophold her i landet vil være en brugbar betingelse, som er let at administrere, og som tager højde for tilknytningsforhold, som det ellers vil være vanskeligt at præcisere i en lovtæst. Men derudover kan der være tilfælde, hvor samme sikkerhed vil være velbegrunder, selv om den generelle åremålsbetingelse ikke er opfyldt.

Hensigten med at udforme forslaget som et beslutningsforslag er bl.a. at holde mulighederne åbne m.h.t. den konkrete udformning. Forslagsstillerne ville finde, at 2 år kunne være en rimelig betingelse for de rettigheder, som nævnes i dette punkt. I visse tilfælde bør samme rettigheder opnås, uanset at 2 års betingelsen ikke er opfyldt. En sådan anden veldefineret tilknytning til landet vil kunne præciseres ud fra de hidtidige sager herom. Forslagsstillerne mener f.eks., at ikke kun ægteskab med en dansk statsborger, men også fast (papirløst) samlivsforhold eller forældreskab og nært forhold til en dansk statsborger bør give samme retsbeskyttelse. Dette kan lyde som en selvfølgelig, men den hidtidige praksis viser, at hverken ægteskab eller fast samlivsforhold sikrer mod udvisning, og at heller ikke forældreskab og nært tilknytningsforhold til et barn, som er dansk statsborger, har givet en sådan sikkerhed. I sådanne tilfælde er der tværtimod forekommet udvisning, uden at den pågældende har været sigtet endside dømt for blot den mindste lovovertrædelse. (Jfr. justitsministerens besvarelse af spørgsmål herom stillet af retsudvalget på foranledning af venstresocialisterne, alm. del, bilag nr. 247, 1979-80, 2. samling).

Den hidtidige praksis giver rig anledning til at præcisere et »nærmere tilknytningsforhold«.

Efter formuleringen af punkt 1 er udvisning udelukket, når et sådant veldefineret, nærmere tilknytningsforhold er til stede. Det indebærer, at man accepterer, at der kan forekomme kriminalitet blandt indvandrere som blandt danske statsborgere, og at sådan kriminalitet ikke kan være udvisningsgrund, når tilknytningsforholdet er som præciseret under dette punkt.

ad 2

Tilbage bliver de tilfælde, hvor sådanne betingelser *ikke* er opfyldt. Her kan der ske udvisning, men for at sikre mod vilkårlighed foreslås det, at det nærmere præciseres, hvilke lovovertrædelser der kan medføre udvisning. Det forudsættes herved, at strafudmålingen indgår i præciseringen (det bør ikke kunne forekomme, at udlændinge udvises for besiddelse af et par gram hash til eget brug, og at udvisningen rubriceres som »overtrædelse af narkotikalovgivningen«, således som det er sket). Det forudsættes ligeledes som en selvfølge, at udvisning ikke kan ske uden domfældelse (ingen bør udvises med uprøvede beskyldninger om overtrædelse af narkotikalovgivningen eller spionagelovgivningen hvilende på sig, jfr. førømtalte hashesager samt mexikanersagen).

Det foreslås, at beslutningen om udvisning først træffes, når afsoningen nærmer sig sin afslutning. Principielt er der efter udståelsen af en længere frihedsstraf tale om en anden person end på tidspunktet for lovovertrædelsen eller pådømmelsen. Og det er udvisning af denne anden person, der skal tages stilling til. Også i praksis er forskellen væsentlig. F.eks. vil der – som det har kunnet iagttages ved adskillige af de hidtidige sager – være en ganske anden opinion på domfældelsestidspunktet, end der er efter straffens udståelse.

ad 3

Den nuværende ordning, hvorefter alle sider af udlændingeloven, herunder tildeling af opholds- og arbejdstilladelser, beslutning om udvisning, bedømmelse af samlivsforhold, boligkriterier m.v., administreres af en politiafdeling, føles af indvandrerne med rette nedværdigende. Det er, som om udlændinge på forhånd betragtes som potentielle kriminelle.

Administrationen af udlændingeloven foreslås overført til et civilt nævn eller lignende. Forpligtelsen til at sikre en reel ankemulighed, som har været tilsidesat hidtil, tænkes opfyldt ved, at ikke justitsministeriet, men landsretterne gøres til ankeinstans. Dette forekommer så meget mere nærliggende, som et af hovedsigterne med forslaget til indvandrerpolitik er at skabe fastere retsregler og at mindske spillerummet for vilkårligheder og administrative skøn.